

František Ringo Čech

Z MÉHO ŽIVOTA
RUSKÝ TÝDEN
atd.

Motto

Byli jsme blbci. Rozkošný blbci, tvrdohlavý mezci a spasitelé světa. A jakou nádhernou muziku jsme hráli! Legrace, recese a život nám splývaly do jediného bodu k zoufalství našich rodičů a spoluobčanů.

RINGO

František Ringo Čech

Z MÉHO ŽIVOTA ☺
RUSKÝ TÝDEN ★
atd.

František Ringo Čech

Z MÉHO ŽIVOTA

RUSKÝ TÝDEN

atd.

První vydání v elektronické verzi

Best of Ringo, sv. 5

Vydalo nakladatelství Galén, Na Popelce 3144/10a, 150 00 Praha 5

Editor nakladatelství Lubomír Houdek

Redakční úprava Zuzana Mayerová

Korektury Jan Řehoř

Grafická úprava a sazba Petra Veverková

Fotografie z archivu autora

Na obálce autorův obraz *Shut up* (2012)

Na předšládkách dobová dokumentace a fotografie na zadní předsádce Otto Dlabola
G 351054

www.galen.cz

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmějí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

© Galén, 2021

ISBN 978-80-7492-581-8 (PDF)

ISBN 978-80-7492-582-5 (PDF pro čtečky)

**Z MÉHO
ŽIVOTA**

PŘEDMLUVA

Milý čtenáři,
potkalo tě to nesmírné štěstí, že se ti do rukou dostává dílo Mistra Čecha (dále už jen Mistra). Toto významné literární dílo, znamenající mezník v naší próze, napsal sám život, který též osobně vedl Mistrovu ruku. V nesmírných tvůrčích bolestech, a že si vůbec neumíš představit; milý čtenáři, jak děsně to bolí, vznikla za Mistrova pláče a sténání vlastně úplně nová humoristická disciplína, tedy literatura vymyšleného faktu.

Mistr ti dobře rozumí, drahý a milý čtenáři, a je zde tvým mluvčím, protože ty sám dobře víš, můj laskavý čtenáři, že jsi, promiň mi tu důvěrnost, malá líná mrška a sám bys něco takového nikdy nenapsal. K tomu ti chybí píle, zkušenosti a samozřejmě talent. Je to ostatně logické, a proto jsi nakonec čtenář, nikoliv Mistr tvůrce. Nevypočitatelné geny literárního talentu, které ti příroda odepřela, můj milý čtenáři, nacpala záhadnými cestami v míře hojné do mě, tvého milovaného Mistra!

Třicet devět let zkušeností, které Mistr nasbíral v roce napsání díla, už nemohl v sobě déle dusit a muselo to ven.

Můj drahý, milý čtenáři, chtěl bych hned v úvodu předejít případné možnosti, že tak velkolepému dílu zcela neporozumíš a nebudeš nakonec vědět, zda se ti dílo líbilo či ne, zda se povedlo či nikoliv. Proto ještě předtím, než počneš číst tento literární skvost, přečti si závěr knihy, tedy doslov, abys věděl, co máš o knížce vyprávět svým přátelům, méně šťastným nemajitelům. Možná, že v koutku tvé laskavé hlavičky, můj milý čtenáři, hlodá červík pochybnosti, zda je vhodné, aby úvod i hodnocení knihy psal sám Mistr. Ty bláhový! Kdo jiný ví lépe než Mistr, jak to vlastně myslel a jestli je to prima či nikoliv! Drahý čtenáři, přišel jsem, abych tě vyburcoval z letargie, neboť vím, že tě stále ubývá a pomalu ale jistě se měníš v televizního diváka či abonenta oblíbené hospůdky.

Čti pozorně a já, ukryt v hluboké tvůrčí samotě krkonošských hvozdu, budu tě pozorovat, jak zhášíš magickou bednu či spěcháš po jednom malém pivu s mojí knihou, ukrytou pod hubertusem, do své podkrovní

světničky na umělecký hodokvas. Nepiš mi děkovné ani hanlivé dopisy, neboť chvála a obdiv jsou Mistrovi všední záležitostí a urážky nedolétnou do tvůrčích výšin, kde se Mistr nachází.

Měl jsem v tomto úvodu, v této vlídné předmluvě, dobré předsevzetí nepoužít záměrně žádný z Mistrových nesmrtelných citátů, ale vidím, že je to zcela nemožné. A tak tedy na tvůj nadšený výkřik po přečtení knihy... PROČ?!?! nevidím jiné cesty, než Mistra citovat...

UMĚLECKÉ DÍLO MŮŽE ŽÍT VĚČNĚ POUZE TEHDY, JE-LI VŮBEC NAPSÁNO!

Můj drahý čtenáři, na závěr shrnu několika slovy lidovými a prostými vše tak, jak Mistrovi zobák narost. Chtěl bych totiž, aby naše intimní literární matiné diskrétně a adekvátně eufemovalo možnost defaultismu a abych vám bez zbytečné exegeze aportoval grandiózní umělecký zážitek. A vy, kteří mě dobře znáte, víte, že nejsem žádný bramabas!

MISTR

DUŠEVNÍ VÝVIN ŽIVOČICHA ZVANÉHO HUDEBNÍK

Když se hudebník narodí, je čistý a nevinný jako každé normální dítě. Ještě věk batolete je poznamenán příslušnou nevědomostí a klasické výroky a činy takového jedince zdaleka nedávají tušit, jaké monstrum z dítěte vyroste za předpokladu, že má hudební sluch. Rozumní rodiče, kteří toto včas rozpoznají, mohou katastrofě zabránit, když po poradě s obvodním lékařem drobným operačním zásahem na ouškách dítěte vrátí svého syna nebo dceru normálnímu životu.

Nestane-li se tak, začínají se první deformace projevovat již v raném školním věku.

Dítě lépe zpívá než jeho spolužáci, začíná hrát v důsledku toho na nějaký hudební nástroj, a tím začíná získávat mírnou převahu nad ostatními. Viz – školní výlety (zpěv v autobusu), různé besídky a ve finále této fáze deformace mladého jedince školní a posléze maturitní večírky.

Budoucí hudebník vidí výhody, které získává před kolektivem, například srdečné zvaní učitelů na různé akce školy, kde se je s ním chluben, a zatím ještě nevinné majitelství srdéčka nejkrásnější dívky ve třídě. Musím říct, že excentrik hudebního typu ve většině případů společensky triumfuje nad excentrikem sportovního typu, který ač urostlý a do bronzova opálený, nemá se svými brankami a dosaženými sekundami proti hudebníkovi šanci, zvláště když na školních večírcích bývá jeho svalnaté tělo ukryto zrakům dívek v oděvu (alespoň v počátcích), kdežto líbezný hlas hudebního blbečka obluzuje srdce děvčat hned od začátku, a v momentě, kdy dojde k odkládání oděvu pro přílišné horko, jsou už nejkrásnější dívky rozebrány. Tím sebevědomí hudebníčka vzroste a začíná období jeho duševního nadýmání.

V období puberty a krátce po ní začíná další fáze. Dochází ke koupi dalšího hudebního nástroje, ve většině případů kytary. Současně se dostaví založení studentské skupiny, která je progresivní, odmítá veškerý předchozí hudební vývoj a neumí vůbec nic, což vědí všichni mimo členů skupiny a jejich rodičů.

Absolutorium konzervatoře či Lidové školy umění utvrdí jedince v iluzi, že jeho postavení ve společnosti je výjimečné a kulturně

spasitelné. A přichází vrcholná fáze vývoje – zrod hudebníka, který definitivně opouští svět normálních lidí a zařazuje se do nějakého orchestru, což je tlupa stejně postižených jedinců, kteří se od sebe liší pouze druhem nástroje, výstředností oděvu, množstvím vlasů a stupněm vnitřního nadýmání.

Nejvíce bývají postiženi hudebníci ve skupině nějakého populárního interpreta. Vidí před sebou vyprodaná hlediště, slyší ovace, jsou vytleskáváni a uteče jim většinou fakt, že pár metrů před nimi stojí zpěvák či zpěvačka, kterým je to určeno!

Faktem je, že v životě každého člověka jsou okamžiky, kdy se cítí králem! Autoklempíř před bouraným autem, instalatér nad prasklou trubkou či zedník před prosícím stavebníkem. Tito lidé ovšem po vysvětlení se z pracovního oděvu stávají se normálními a zařazují se mezi lidskou společnost, hudebník však nikoliv!

Jeho příchod do zubní ordinace na středisku je stejně triumfální jako příchod na jeviště. Dožaduje se aplausu a rozhlíží se, kdo z přítomných ho poznal. Sedící pacienti prohlížejí si podivně se chovajícího a vypadajícího jedince, což tohoto jen utvrdí v omylu, že byl poznán.

Méně zdeformovaní jsou hudebníci v dechových sekcích, kde se popularita dělí počtem hudebníků stejného nástroje, nikoliv tedy počtem členů orchestru. Rockový hudebník odmítá jezdit na koncerty autobusem, požaduje, aby byl jmenovitě uveden na plakátech a několikrát během představení, aby byl celým jménem uváděn na deskách, a chce vlastní šatnu s umyvadlem, ve kterém se stejně nemyje.

Hádá se s hlavní hvězdou programu, uráží ji (co by byl ten chudák bez něj) a sní o vytvoření vlastního souboru, který mívá trvání – dojde-li k jeho založení – maximálně jeden rok.

Ti nejodvážnější a nejmazanější začnou chodit se zpěvačkou, pohádají se s ostatními a jsou posléze vyhozeni i se svojí láskou kapelníkem, který je u nich vždy, za všech okolností a po celý život nesnesitelným blbem, neboť oni by to všechno dělali úplně jinak! Na otázku, jak by to dělali, odpovídají: to bys čuměl!

Střídají skupiny, zakládají skupiny, rozbíjejí skupiny, lezou do Melodie¹ a dožadují se fota na titulní straně. Jejich soukromý život je prokomponován dvěma i více rozvody a budoucnost se zamlžuje v alkoholickém

oparu. Tak se duševní vývin živočicha zvaného hudebník podobá v jeho utkvělé představě výbuchu supernovy, a to i když už je ve skutečnosti bílým trpaslíkem. Navzdory přírodním zákonům se hudebník nezhroutí vlastní gravitací v černou díru, ale v odporného, nesnesitelného, samolibého dědka.

Za své nepochopení se často mstí lidstvu skládáním hudby, která nás v mnoha případech pronásleduje i dlouho po jeho smrti, ze které mají všichni upřímnou radost.

LISTY DŮVĚRNÉ

JEDEN DEN NA TURNÉ

V NOUZI POZNÁŠ PŘÍTELE

ZDRAVÍ NADE VŠECHNO

DOBŘE VÁM TAK – NEMĚLI JSTE SI MĚ BRÁT
DO KAPELY!

JAK JSME MUČILI KRITIKA SÍSE

ANEB CO SE HO NAMLÁTÍME, ABY NÁS MĚL RÁD

JEDEN DEN NA TURNÉ

Když člověk mluví s někým, kdo má pravidelné civilní zaměstnání, vždy si ten dotyčný během debaty povzdychne: Vy máte ale nádherné povolání... vy si žijete, jezdíte si po koncertech... to by se mi, pane, líbilo, takový sladký život, nechcete si to se mnou vyměnit? Žel většinou to nejde a hudebník již dávno přestal vysvětlovat, jak to vlastně je doopravdy. Nezní to tedy moc věrohodně, ale ať se propadnu do horoucích pekel, jestli to není pravda. Pokusím se vám jeden takový den popsat, prožil jsem jich v životě mnoho, stačilo by to ostatně na celou knihu, ale myslím, že záznam běžných 24 hodin bude zcela stačit.

Hudebník se vydává na turné časně zrána. Podle toho, kam jede; většinou je to dost daleko, takže vyjíždí ještě za tmy. Místo odjezdu souboru se často mění, stejně i hodina odjezdu, a tak hudebník si do poslední chvíle není jist, zda stojí na určeném místě a v pravý čas!

Když stojí na místě srazu tři čtvrti hodiny a nikdo nepřijíždí, odchází do budky telefonovat. Sluchátko zvedá ospalý hlas... ahoj, tady Franta, je Jirka doma? Nastane pauza, při které slyšíme šeptajícího dotyčného, jak dává ženě instrukce... jó... právě odjel, koktá hudebníkova manželka, nějak mu, Ringo, nebylo dobře! Tvář vám pokryje ruměncem nad tou lží, poděkujete a jdete si znovu stoupnout na místo. Po další půlhodině přijíždí kolega pověřený dopravou, s jehož ženou jste před půlhodinou mluvil. Mezitím zapomněl, že jí našeptal, že mu bylo blbě, a dává novou verzi: promiň, ale spadl mi klínový řemen... a na uvítanou vám podává čistou ruku, která řemen nikdy nedržela. Přejdete to, načež se dozvíte, že volal Honza, který se k vám nemohl dovolat, a prosí vás, abyste se pro něho zastavili na druhém konci města, neb nemohl přijet, protože má nemocné dítě, a pro Standu se musíte stavit doma, protože volal, že nemůže přijet, protože mu praskl klínový řemen a musí ještě s otcem do nemocnice, a tak vás moc prosí a omlouvá se. Tak jezdíte celou další hodinu a někdy i déle po Praze a sháníte svá kuřátka. Když jsou hudebníci pohromadě, vydává se auto na místo určení. V ten okamžik hudebník, který má nejpečlivější manželku, vyndá pytlík s potravinami a se slovy promiň, nestačil jsem se ani nasnídat, se začne cpát. Zpravidla psychicky nevydrží váš hladový pohled a dá vám kousnout, ale zase ne

tolik, aby zasytil váš děsný hlad, poněvadž vy jste nejedl, abyste nepřišel pozdě na sraz.

V autě se pak rozproudí neuvěřitelně nudná rozprava na stále stejné a zaběhnuté téma, nejčastěji: zda má Dolby výšky či nikoliv... zda je lepší reprák Gauss či Fane... kolik stojí Fender Stratocaster... kde mají džínsy... co včera Marie vařila... a či manželka pošpinila čest kterého hudebníka a s kým (smích a radost)! Obědvá se cestou v některém motorestu ve velikém chvatu, protože je vám jasné, že to nemůžete stihnout, musíme dojet časovou ztrátu a hrozí vám pozdní příjezd na koncert. Při obědě jsou již konečně všichni hudebníci probuzeni a může začít hádka, kdo to vlastně zavinil, že se vyjelo pozdě. Pokud se skupina nerozpadne během oběda, pokračuje v cestě za prací. Cestou ještě vozidlo tankuje benzín, vyměňuje rezervní kolo a prasklý klínový řemen, přičemž se ukáže, že všichni, kdo ho ráno údajně vyměňovali, vůbec nevědí, kde vlastně se nachází, natož aby věděli, jak se vyměňuje.

Nejslavnější člen skupiny, zpravidla sólový zpěvák, potom stopuje projíždějící auta a snaží se dotčným řemen vypůjčit. Když se to podaří, šofér, který se nechal chytit na známou tvář, se musí podrobit kromě šlechetného dárcovství ještě osobně i výměně řemenu.

Na místo koncertu se samozřejmě přijíždí pozdě. Pořadatel s páskou na rukávě vám jde naproti a stojí většinou již u cedule, vyznačující uzavřenou osadu, a hněv v jeho tváři vystřídá úleva, že umělci přece jen přijeli. Běží potom vesele před autem a ukazuje vám cestu do kulturního domu. Před budovou stojí návštěvníci, nervózně pokušují a hrozí vám pěstmi. Je to dobrý, uklidňuje je pořadatel, který je v očích diváků vaším spoluvínikem... je to dobrý, měli nehodu!

Hudebníci beze spěchu vystoupí a jdou do šaten. Teď blafuje pořadatel! Je-li léto: Doufám, že se nebudete, přátelé, zlobit, naše dechovka má v šatnách zamčené nástroje a klíč se ztratil, mrška jeden, musíte si zatím odložit v kotelně, ale minulý týden zde byl pan X... a moc si to pochvaloval, vůbec mu to nevadilo... takový je to pašák. Protože jste přijeli pozdě, jste si kvit, a tak si mlčky odložíte na uhlí.

Je-li zima: Nezlobte se, je tam trochu zima, to víte, praskl nám kotel, ale vy jste mladí, né... he he... vy se zahřejete tím... nó... mládím... he he! Však vy si to zadýcháte!

V šatně je připraveno občerstvení, přičemž pořadatel doufá, že bude konzumováno až po vystoupení. Hudebníci však se slovy: S prázdným žaludkem by to nestálo za nic... zasedají k jídlu a rušení pouze neutu-chající, ba rostoucím hvízdáním v sále, v klidu posvačí.

Potom vám pořadatel prozradí, že je vyprodáno, že lidé stojí i v uličkách, což by neměli kvůli hasičům... že budou během koncertu hvízdát, což by také prý neměli... že se tam bohužel bez pořadatelovy viny vloudilo pár opilců, kteří budou zřejmě dělat výtržnosti, což by též neměli... že dostal pozdě smlouvu a že tudíž nestačil naladit klavír... do něj nestrkat, nemá jednu nohu a je podložen židlí... aby se hrálo bez přestávky, ale ovšem nic nevynechalo... zda by se mohlo říci divákům, že když budou v sále kouřit, že vy nebudete hrát... jo, a abyste ohlásil, že ty a ty vozy musí okamžitě odjet, neboť brání zásobování restaurace, a abyste ohlásil, že bude příští týden koncert zpěváka Y, na který jsou ještě poslední všechny vstupenky a na kterýžto je srdečně zvete (i když víte, že to bude hrůza), potom taky, zda byste nebyl tak laskav a neohlásil, že nedělní čaje nebudou v neděli, ale v sobotu, a že kdo nebude mít sako, nemusí vůbec chodit atd. atd.

Začátek koncertu se tím mění v činohru a bezprostřední akce potom v komedii, protože diváci na vás pokřikují a házejí různé lehčí předměty.

Mezitím vlezou na jeviště dívenky dožadující se podpisů a jeden z opilců vás začne objímat a líbat opileckými polibky, volaje do sálu... jó, Franta... to je můj kluk... viď, Franto... poď na frána!

Pořadatelé s ním začnou zápasit a snaží se ho srazit z jeviště, přičemž vy letíte s ním. Publikum fandí opilci a povzbuzuje ho k větší aktivitě. Hudebníci se vám mezitím za zády nenuceně baví, někteří odejdou kouřit do portálu, odkud se ozývá hlasitá hádka s požárníkem a tahanice o zapálené cigáro.

Během koncertu je vše jakž takž normální, až na to, že publikum se dožaduje starých písní, které již nemáte v repertoáru, a nejví nejmenší chuti poslouchat vaše nové progresivní LP, které dosud nikdo neslyšel a vy jste doufali, že budou nadšeni.

Také praskne struna... je trapná pauza, kdy sledujete jedním okem hudebníka absolutně nespěchajícího s výměnou, a druhé oko hledí na diváky, kteří zatím pod clonou tmy ve zhasnutém sále na vás vykřičí vše, co si o vás myslí.

Když je natažena struna, za což sklídí kytarista potlesk, a vrátivší se zpěvák pokračuje v produkci, praskne blána na malém bubínku a začíná to znovu. Snažíte se seč můžete ve vzniklé pauze publikum bavit. Vyprávíte vtipy a vyzýváte diváky, aby vám kladli otázky. Máte na mysli otázky týkající se vašeho uměleckého vývoje, avšak publikum na vás ze tmy volá dotazy, na jaké slušný člověk neodpovídá – a zase je to monolog.

A abych nezapomněl, při pomalé milostné písni, kdy je v sále největší napětí; vysadí celá jedna strana reproduktorů a do písni vám přes jeviště klopytá technik s pájkou v ruce, hledaje chybu.

Během posledních dvou písni koncertu, po vašem poděkování divákům za hojnou účast a při uvedení závěrečných písni, se zvedne zhruba polovina diváků a spěchá na autobus či na vlak.

Jsou mezi nimi manželé tlačící se k šatně pro kabáty svých manželů a cpou se s nimi zase zpátky do sálu na svá místa. Vzniknou dva protichůdné tlaky a z nich vyplývající hlomoz. Službu konající požárník z obavy, aby nebyl nikdo pošlapán, nechá otevřít všechny vchody a rozsvítit v sále.

Máte před očima malebný obraz, kdy se část diváků, která zůstala sedět, snaží srazit na zem tu druhou, odcházející polovinu, protože nevidí, jsou místní, nikam nespěchají a hodlají vás donutit k přídávku.

Mnozí diváci se dívají na hodinky srovnávající výši vstupného s délkou umělecké produkce a hrozí vám pěstmi.

Zatímco na jevišti ještě zní ryčná melodika závěrečné písni, vidíte průhledem v portále, jak dav dívek běží do vaší šatny v touze získat autogramy vašich hudebníků.

Koncert skončil a hudebníci se tlačí do šatny či do kotelny, podle toho, kde mají svršky. S dívkami ani nehne, když je prosíte, aby vás nechaly převléknout, a nehne s nimi ani to, když se před nimi ukážete do půl těla vysvlečen v červených trenýrkách s lampasem. Jen cudně sklopí zrak, ne ovšem oči, kterými hltají bílá sýrová těla svých miláčků.

Mezitím vám místní recidivista, který se do šatny vloudil pod hradbou děvčátek, stačil prošáchnout kapsy a snížit tím vaši životní úroveň na tomto turné. Přesto, že jste před koncertem několikrát vyzýval hudebníky slovy: kluci, šatna nebude zamčená, peníze, struny a klíče s sebou

na jeviště, ozývá se v šatně nářek hudebníků, kteří vás – ostatně jako nikdy – neposlechli!

Po těchto srdceryvných scénách přichází akce podpisová, při níž, opět jako vždy, nikdo z přítomných hudebníků nemá tužku.

Dívky vám strkají pod nos fotografie vaší skupiny a v mnoha případech i foto skupiny úplně jiné, se slovy – vaši jsem nesehnala. Dále vám předkládají k podpisu občanské průkazy, vojáci vycházkové knížky atd.

Mnozí z přítomných se vás vyptávají, proč jste nehráli zrovna tu a tu píseň, na kterou se nejvíce těšili. Vy jste ji samozřejmě hráli, ale to vám tazatel nevěří. Potom následují obligátní otázky, a sice: zda je Gott ženatý, kdy vám vyjde další LP² (to byste ovšem sám také rád věděl!)... proč jste vyhodil z kapely Y, když byl tak hezký... jedni vám vyčítají, že to bylo nahlas, druzí proč jste to více neosolili... jestli si vzal Spálený Voborníkovou, a ti obzvláště vytrvalí a dotěrní vám zmateně vyprávějí děj vašeho posledního televizního programu, který znáte, protože jste si ho sám napsal, a který je propleten úplně jiným programem, což vyprávějíci mu vůbec nevadí. Marně vaše oko a oko vašich kolegů hledá místní krásky, které jste si během vystoupení vyhlédl v sále pro případné seznámení.

Tyto bývají hned po koncertě odvečeny svými chlapci do bezpečné vzdálenosti od vás a jejich nápadníci přijdou jim pro podpis sami, přičemž si vás měří nenávidnými pohledy, zvažujícími poměr sil pro eventuální zápas. Dívky, jejichž exteriér nebudí hříšnou žádostivost, naopak v šatně vytrvale sedí a zvou vás do místního hostince.

Na agentuře vám řekli, že místo, kde budete nocovat, vám oznámí na místě pořadatel. Když ho začnete shánět, dozvíte se od jeho zástupce, že vás moc pozdravuje a nesmírně se omlouvá, ale musel domů k nemocným dětem.

Jeho zástupce vůbec neví, kde máte zajištěno ubytování, a mnohdy ani neví, kde hlavní pořadatel bydlí. V případě, že to ví, nezbude vám nic jiného, než ho jet vyhledat do místa bydliště.

Jezdíte asi půl hodiny křížem krážem po celém městě s ochotným mládencem, který nikam nespěchá a slíbil, že vám ukáže cestu. Pro něho je to ovšem vítaná příležitost, jak si prodloužit pobyt ve vaší společnosti a ukázat se před ostatními obyvateli.

Zatímco vám tvrdí... sakra, tady to přece někde musí být... objedete všechny jeho příbuzné, až nakonec po dlouhém putování stanete před domem, kde bydlí hlavní pořadatel. Pokud vás ze dvora nevyžene pes, nejdřív dlouho nikdo neotvírá, až se nakonec ozve dětský hlásek... kdo je?

Otázka: Je tatínek doma?... (pauza)

Odpověď: Né!

Otázka: A maminka?... (pauza)

Odpověď: Né!

Otázka: A kde jsou?

Odpověď: Nevím! Tatínek řekl, že nemám nikomu otvírat! (pauza a konec rozhovoru)

Nezbude vám nic jiného, než jít k ostatním do auta a čekat. Doba návratu čekaného je různá... sedíte v autě, a je-li zima, topíte si motorem.

Když konečně dotyčný přijde, omluvíte se mu, že ho rušíte v tak pozdní hodinu, a zeptáte se, kde máte zajištěno ubytování. Vy to nevíte, diví se? Ubytování zajistila krajská agentura a oznámila to do Prahy!

Neoznámila?

Když pořadatel zná pracovníka krajské agentury a jeho telefonní číslo domů, začíná zábavné telefonování a zjišťování. Stane-li se, a místní pořadatel ho nezná, což je opět ve většině případů, máte možnost blíže se seznámit s rodinou pořadatele včetně dítěte, se kterým jste předtím mluvil skrz dveře. Vyndají se spartakiádní lůžka... domácí víno (Morava) nebo borovička (Slovensko)... slivovice (okolí Vizovic)... uzenky (všude).

Po dvou hodinách už je všem veselo a žertuje se dokonce i na téma, jak je to legrační, že nevíte, kde máte spát, a jaká je to výhoda, že je vás pouze pět... co kdyby přijeli Alexandrovci (180 členů souboru)!

Krátce před svítáním odeberou se rozjaření hudebníci na spartakiádní lůžka, když předtím hlavní pořadatel, má-li je, odvedl dospívající dceru a vlastní ženu nocovat k bratrovi!

Eventualita druhá: pořadatel zůstane do konce koncertu a zná místo a jméno hotelu, kde mají umělci nocovat.

Bývá to často hodně daleko od místa vystoupení. Unavený soubor dorazí do hotelu. Jmenuje se... Pošta... Národní dům... Zlatý lev... Grand nebo vtipně a nápaditě podle města, ve kterém stojí. Ovšem nejčastěji Grand. Protože už je hodně pozdě, dokáže jen zkušený vedoucí souboru

jemným kopáním do dveří (zvonek je vypnut, protože už je pozdě) vzbudit recepčního tak, aby vida rozespalý, divoce vypadající soubor s dlouhým vlasem byl ochoten vás vpustit a nepřivolal VB³.

Po dlouhém vysvětlování jsou hudebníci v recepci a začne hledání objednávkového listu, který má většinou nepřítomný vedoucí ve své zamčené kanceláři. Ostražitý recepční nedbá vašeho ujišťování, že tam objednávkový list musí být, a požaduje nesmlouvavě finanční kauci ve výši ubytovného.

A máme další dějství... hledání občanských průkazů... vysvětlování proč nemá občanka tvrdé desky... proč v ní není razítko zaměstnavatele... co je to svobodné povolání a co je v těch krabicích, které máničky chtějí vzít do pokojů?

Občanské průkazy bývají zastoupeny asi 10 %, a tak kapelník musí podepsat soupisku a ubytovací list za všechny. Potom začne počítání členů a hledání volných pokojů. Kapelník musí také přesně vědět, kdo s kým mluví a kdo s kým chce či nechce spát, a dovedně rozmístit milovníky nočního života k těm, kteří jsou usazenější, ale kterých v souboru moc nemáte.

Potom vám recepční rozdá klíče se slovy, že se dnes výjimečně netopí, neb kotelník je nemocný... dostanete však rezervní deky.

Když už jste na schodech do patra, ozve se volání... jó, mládenci, to auto nesmí stát před hotelem – to by byla pokuta... tam je to zakázané! Na otázku, kde je to dovolené, se dozvíte místo v jiné čtvrti a recepční vám nakreslí plán cesty.

Když se vrátíte do hotelu z noční parkovací procházky městem, musíte do dveří znovu jemně kopat, neboť recepční usnul. Neznaje vaši velkou praxi, směje se rozespalý tomu, proč s sebou nesete do hotelu sčerače, ozdobné disky, zpětné a postranní zrcátko a chromový nápis značky vozu, máte-li je ovšem ještě.

Přijdete do pokojů, vyndáte z kufříků teplomety a po domácku vyrobené zástrčky elektrického proudu, které namontujete místo žárovek a které mají umně vyvedené vývody jak pro teplomety, tak pro tam patřící žárovku. Jste-li členář (1,5 % členů souboru), vyndáte též s knihou žárovky 100 W a nahradíte jimi hotelové 15 W. Tím jste vyzráli na zimu a na tmou.

Nyní můžete do postele, ale zdaleka ještě nebudete spát. Z hotelové chodby se ozývá stěhování hudebníků od jednoho ke druhému, což vám neomylně signalizuje, že přátelské svazky ve skupině se opět změnilly a nemluví spolu už zase jiná dvojice. Ostatně nemá cenu se o tyto změny zajímat, protože po hádkách při nočním popíjení bude zase zítra všechno úplně jinak! Podle cinkání sklenic na chodbě tušíte, že navzdory vašim bezpečnostním opatřením se spřízněné opilecké duše sešly v jednom z pokojů, a jen bouchání zátek dává tušit rozsah ranních nepříjemností s ředitelem hotelu.

A skutečně, hudebník, který vychází z mylné domněnky, že všichni hosté v hotelu jsou též hudebníci, pustí rádio na plné pecky a bubeník k tomu bubnuje na rezonanční čelo postele. Je-li v hotelu noční bar, vydá se veselá parta ještě tančit do baru a je téměř jisté, že vaši hudebníci budou zbiti místními chasníky, bráncími svá děvčata před šarmem vašich mániček.

Z toho ovšem vyplývá, že po zbytek turné budete hudebníkům půjčovat peníze na jídlo, protože jejich hotovost se nyní přesouvá do tobolky vrchního, a že budete potřebovat hodně tmavý Dermacol na zalíčení monoklů a modřin před zítřejším koncertem.

Pozdě k ránu konečně utichá cinkot lahví, veselé výskání děvčat za padesátikorunu puštěných recepčním na pokoje, zpěv oblíbených figur skupiny Black Sabbath a hádka s probuzenými hosty.

Tyto zábavy utichají dříve pouze tehdy, dožaduje-li se nočního ticha přenocující oddíl juda Slavie VŠ, který poměrně hravě donutí vaše hudebníky ke spánku, což si opět vyžádá zvýšenou spotřebu Dermacolu.

Nespíte však dlouho. Před sedmou hodinou se mění nesmělé mačkání kliky u pokoje v zuřivé lomcování, provázené voláním – Vstávat!

Když rozespalý otevřete, stojí ve dveřích hotelová pokojská, která vám oznámí, že v 10 hodin musejí být převlečené postele, protože je v celém hotelu sama a jinak by to nestihla. Pak se vás zeptá, zda k vám patří ti chuligáni, kteří jí přes dveře tak ošklivě nadávají.

Jestliže se rozhodnete pokojské neotevřít, pustí vám za dveřmi velký vysavač, takže po dvou hodinách stejně otevřete.

Kolem šesté hodiny ranní máte také možnost naučit se od na chodbě naplno zpívajících pokojských spoustu krásných národních písní.

Vstanete, schováte teplomety, vezmete si zpátky svoje žárovky, vrátíte tam 15 W a jdete na snídani. Během jídla, šunky s vejci, za kterou je vydáváno moravské uzené, se dozvíte, že s vámi chce neprodleně mluvit ředitel hotelu. Ten vám stroze oznámí, že stížnost na chování umělců odejde do Prahy ještě ranní poštou, zda jste ochoten uhradit vzniklou škodu na místě, že jste spal v tomto hotelu naposledy, a že nechápe, jak může takový slušný člověk, kterého viděl v televizi, celou noc takhle vyvádět!

Snažíte se získat čas. Samozřejmě zaplatíte, vyndáváte desky pro ředitelovy děti, vyprávíte anekdoty a děláte ze sebe kašpara. Avšak teprve tehdy, když se vám podaří začít si s ředitelem tykat, můžete odvrátit odeslání stížnosti.

Mezitím se do kanceláře neustále vrací pokojská, dožadující se zákroku ředitele proti vašim spáčům. Uvolíte se pomoci jí a jdete spolu s ní pouštět vysavač.

Když se podaří hudebníky konečně donutit, aby opustili lůžka, vrátíte se do restaurace, protože váš pokoj je zamčen, abyste si náhodou nevrátil do čerstvě povlečené postele, která očekává dalšího hosta.

Hudebníci též opouštějí hotelové prostory a trouší se do restaurace. Nahoře zůstávají pouze nešťastná děvčata, ukrytá ve skříních, která se snaží uniknout střetu s pokojskou. Ta totiž většinou zná v malém městě jejich rodiče a informování rodičů vynahradí pokojské její trampoty s hudebníky.

Podle toho, kdo si s kým nesedne ke snídani, usuzujete, kdo se s kým rozešel do konce života.

Hudebníci chodí jeden po druhém k vašemu stolu a oznamují vám, že s tím a tím už nikdy hrát nebudou, neb je to sketa, kojot, zrádce a vůbec neumí hrát! Žádají vás, abyste neprodleně přivolal jiné hráče, jinak odcházejí ze skupiny! Pak si od vás půjčí na snídani, neb jako obvykle byli okradeni nebo si omylem vzali málo peněz!?

Na snídani přicházejí i místní hudebníci, kteří hráli v noci v baru, přátelsky, ba důvěrně se zdraví s vaší skupinou a naivně se vyptávají, kdy si mohou přijet do Prahy pro ty Fendry, Marshally, rotátory a Moogy, které jim hostující slavní hudebníci naslibovali. A kdy také dostanou ty slíbené noty vašich hitů. Setkání hudebníků postrádá onu noční srdečnost,

nicméně je vaše máničky – mžourající červenýma prasečíma očkama – ujišťují o své solidnosti.

Poslední přichází do restaurace vaše pěvecká hvězda, provázena barovou zpěvačkou, která se chová ještě důvěrněji.

A hned se vyptává, kdy tedy může nastoupit do souboru a kdy budeme točit to LP, které ona bude zpívat? Vůbec vás to nepřekvapuje a není tudíž nutné, aby do vás pod stolem hvězda kopala a výrazně přitom mrkala. Je mi vše jasné a plácám libovolný termín, přičemž vrhám na oplátku mírně vyčítavý pohled na zpěváka, který v noci pohotově přijal zálohu na slibované závazky ve formě obětované cti výše jmenované.

Hudebníci začínají snídat pivo a vzájemně se udobřují. K jedenácté hodině už sedíme opět všichni pohromadě u jednoho stolu.

Nepřátelé do konce života si nabízejí cigarety a srdečně se objímají. Dozvídám se postupně všechny veselé historky z baru a půjčuji jim na další piva. Ti úspěšní z proběhlé noci, tížení výčitkami svědomí, jdou telefonovat svým manželkám do Prahy a ujišťují se navzájem svou věrností, která, jak všichni víme, je oboustranná.

Tak co? povídám... dovolal ses?

Ano, ale Milena nebyla doma, asi je u maminky (smích u stolu).

Jdeme společně do recepce. Požaduji zpátky svoji kauci, protože mezitím přinesli z kanceláře objednávku na nocleh. Bohužel se ale vyměnila služba a noční recepční odevzdal kauci s tržbou. Mám prý být ale klidný, peníze mi vrátí složenkou.

Když jsem parkoval, byla hluboká noc a nevím, kde to bylo. Nový recepční samozřejmě také neví, kde to je, a udává čtyři možnosti, každou na jiném konci města. Beru si kulicha a odcházím hledat auto.

Seznamuji se poklusem s malebnostmi města, až konečně nacházím místo, kde jsem v noci zaparkoval. Je to samozřejmě v malé uličce přímo pod zákazem zastavení. U auta stojí příslušník VB a chce na mně 100 Kčs pokuty. Po čtvrt hodině prošení to zůstává stále u 100 Kčs, ale bez díry do kupónu.

Nyní je už mnohem těžší dostat po pivní snídani hudebníky z restaurace, ale nakonec se přece jen máničky nasoukají do auta a pomalu odjíždíme.

Jakmile je v autě příjemné teplo, hudebníci začínají podřimovat a z rukou jim vypadávají zapálené cigarety, které pomalu dohořívají na mém čalounění. Muzikanti usínají spokojeným spánkem blažených rockových duší... čeká mě spolu s nimi krásné třínedělní turné plné bohatých zážitků, veselých příhod a nepromarněného času.

Ať se mi potom někdo odváží tvrdit, že nežiji šťastným životem rockového hudebníka!

V NOUZI POZNÁŠ PŘÍTELE

Seděli jsme v hotelové hale v Novotelu ve Varšavě a čekali, až přiletí z Londýna britská skupina Smokie, které jsme měli v následujících čtrnácti dnech dělat předkapelu. Měli jsme skvělou náladu. Byl to vlastně náš největší umělecký úspěch. Vždycky jsem toužil hrát s britskou kapelou a nyní se mi to mělo splnit.

Polská agentura Pagart svěřila tento úkol po pečlivém výběru nám, neboť spoléhala na určitou dávku zdvořilosti polského rockového publika. Taková předkapela má totiž velice nevděčný úkol. Vyplnit první polovinu programu a připravit obecenstvo, u kterého se stupňuje napětí, na příchod kapely hlavní, na které je program postaven.

Nikdo na vás tudíž není zvědavý a všichni se těší na hlavní hvězdy programu. Když je publikum obzvlášť rozverně, což je často, dokáže předkapela hodinku na jevišti náležitě znepríjemnit. Veselé zesměšňující výkřiky, sborový zpěv národních písní při produkci předkapely, spršky papírových koulí a drobných mincí a podobné zkušenosti donutily pořadatele, aby tuto roli svěřil cizí kapele, ke které by teoreticky mělo být domácí publikum slušnější. Žel, ne vždy se chovalo polské publikum podle tohoto předpokladu.

Jediný, kdo měl z tohoto zvyku upřímnou radost, byl Běďa Maruščík, který vždy po koncertě sesbíral pečlivě drobné mince z pódia a měl diety. Dlužno podotknout, že v hale pro deset tisíc lidí už to nebyly jen diety, ale slušný honorář. Za tím účelem si pořídil Běďa plátěný pytlík na cvičky a ten měl zavěšený u pasu, stále plný drobných.

Kubeš ho při sbírání mincí závistivě pozoroval a bylo na něm vidět, s jakou chutí by také sbíral, kdyby se nestyděl před Smokie, před kterým dělal – jako ostatně před každým – weltmanna.

Měl jsem s tím později ještě trochu problém, když jsem děvčatům na Pragokonzertu v úctárně vysvětloval, jak je to možné, že Běda Marušík transponuje z Polska větší sumu, než činí čistý součet jeho honorářů. Ale nepředbíhejme událostem. Sedíme tedy v hotelu Novotel a čekáme na Smokie. Bylo asi půl jedenácté večer, když dorazil z letiště mikrobus Pagartu s milovanou britskou skupinou.

Elegantní a šarmantní Britové nám byli představeni, respektive my jim. Seděli jsme v hale při kávě u velikého kulatého stolu.

Pracovník Pagartu nám rozdál fermany a sestavoval ubytovací pořádek. Díky přítomnosti Smokie se moji hudebníci nehádali, kdo s kým bude spát a kdo dostane jednolůžkový pokoj, ale ve zbožné úctě pozorovali britské hudebníky.

Debata u kávy probíhala tak, že všichni moji hudebníci mlčeli, nezajíce cizího jazyka, a já jsem lámanou angličtinou vysvětloval Chrisu Normanovi, sólovému zpěvákovi skupiny Smokie, proč nejsme Maďari a čím se my Češi od Maďarů lišíme.

Kubeš pozoroval svého souseda Alana Silsona a nevydržel napětí chvíle, aby se nepokusil něco od něj hned koupit. Ukazoval na jednotlivé části jeho oděvu, provázeje to slovíčky beautiful a wonderful, dodávaje k tomu Ich buy... want. Já koupiti chci! Naštěstí to Silson nebral vážně a ušetřil mě toho, abych po Kubešovi skočil a ztropil tak ostudu hned první den.

Norman říkal, jak je rád, že jsou ve Varšavě, že cesta byla únavná také vzhledem k tomu, že přiletěli předevcírem z USA, kde točili desku, a tak si v Londýně ani pořádně neodpočinuli.

Smokie projevíli přání dát si něco k večeři, protože mají hlad jako vlci. Tlumočník, přidělený polskou agenturou, přivolal do haly vrchního. Pane vrchní, rádi bychom povečeřeli a nechceme chodit do restaurace, mohli bychom se najíst zde?

Bohužel je to vyloučeno, povídá vrchní, nesmíme podávat jídla v hale, ale běžte do restaurace, srazí vám tam stoly, abyste byli všichni pohromadě. Zvedli jsme se tedy a šli do restaurace.

Tam požádal tlumočník, zda bychom nemohli sedět pohromadě, neboť nám má ještě sdělit organizační podrobnosti zájezdu.

Je nám velice líto, ale stoly nemůžeme dávat dohromady, je to zakázané, na mě se nezloubte, já jsem to nenařídil. Sedali jsme si k různým stolům a pracovníci Pagartu odháněli veksláky, kteří kde se vzali, tu se vzali, vrhli se na Smokie.

Rádi bychom povečeřeli, povídá Norman vrchnímu, dejte nám jídelní lístek! Vrchní podává Normanovi lístek, nechá ho dlouho vybírat, a když mu Norman oznamuje, co si vybral, povídá... máme už jenom studený. Je skoro jedenáct, kuchaři už jsou doma. Norman neměl radost, ale než se zmožil na odpověď, ohlásil vrchní, že můžeme mít pouze sledě v oleji anebo v tomatě, ať si vybereme. Chceme všichni sledě v oleji, a když jsou nám servírováni, omlouvá se vrchní, že není chléb ani pečivo, neboť je už pozdě.

Hryžeme slanečky a máme děsnou žízeň. Prosili bychom pivo! Moc nám to nešmakuje a vrchní odnáší jídlo téměř nedotčené zpět. Slanečky Smokie budou na place ráno určitě znovu, neboť neznajíce věci, zapomněli je rozkrájet na několik kusů, jako jsem to učinil já se svými hudebníky, aby už nemohli být znovu servírováni. Ti slanečci. Jsem si ale jist, že se zítra objeví na jídelním lístku sledový salát!

Dostáváme pivo, které má více jak pokojovou teplotu. Pane vrchní! Chtěli bychom studené, ozývají se Smokie.

Proše pana... loduvka zepsuta, povídá vrchní a tlumočník překládá.

Vstáváme, vracíme se znovu do haly a dáváme si všichni ještě jednou kávu. Přichází manažer od Smokie s jedním technikem a prosí tlumočníka, aby je dovedl do hotelové prádelny, kde by jim do zítřka vyprali a vyžehlili kostým na koncert.

Mezitím mi Norman vykládá, že ještě nehráli na Východě a že se moc těší. Navíc jim Pagart dal vynikající finanční podmínky. Sice dostanou celou jednu polovinu ve zlotých, ale to jim nevadí. Domluvili se s klukama, že si koupí v Polsku nějaké kožichy a zlato nebo něco takového. Nebo briliant... povídá Norman. Nic mu na to neříkám, akorát ho prosím, že bych ho rád doprovodil, až si půjde ty brilianty kupovat. Norman je potěšen a slibuje mi to. Je mi jasné, že získám materiál na humorovou povídku, a tak ho nechci vyplašit.

Manažer s kufry se vrací rozezlen, že prádelna funguje jenom přes den, a praští kuframa o zem.

Pracovník Pagartu, kterému je hanba, nabízí manažerovi, ať mu kufry dá, že to jeho žena do zítřka vypere a vyžehlí.

Už se chceme rozejít na pokoje, když vidíme, že pracovník Pagartu má ještě cosi důležitého na srdci.

Odkašlává si a přitom začíná rudnout od uší po celém obličejí. Začínám tušit, o co půjde.

Chlapci... začíná... rád bych vás upozornil... ehm... tedy jaksi... máme o vás pečovat... že jo, a tak tedy ehm... přijdou různá děvčata... nó... co vám mám povídat... že jo, však to znáte... a ta nemusí být zcela to... že jo, zdravá... no... tak si dejte pozor a vydržte to těch čtrnáct dní. Je vidět, že toto prohlášení Smokie zdrtilo ze všeho nejvíce, nicméně slibují, že si dají pozor. Plumočník to ještě opakuje rozhořčeným technikům a vypadá to, že se odebereme na lože.

Zvu Smokie k sobě do pokoje, kde mám chleba, uherák a plzeňské, což oni s díky přijímají. Cestou do pokojů odháníme, byť s těžkým srdcem, děvčata půvabného zevnějšku, o kterých se před chvílí mluvilo. Na všech je vidět, že dělat to celých dlouhých čtrnáct dní bude velice těžké.

Jó... ta příroda, Normane... to je mrška, co? Snažím se vše obrátit v žert. Zatímco se Smokie usazují pohodlně v mém pokoji a já krájím chléb a nalévám dobré plzeňské, odchází Terry Utley na toaletu.

Po chvíli se vrací, v ruce velký svazek bankovek s nápisem Bank Narodowy Polski. Je mi jasné, že byl cestou na toaletu ometen a vycházím z pokoje. Okamžitě se ke mně s úsměvem vrhají tři veksláci... have you some money for change?

Koukejte táhnout, hajzlové, povídám česky... nebo na vás zavolám policii. Veksláci, poznávajíce češtinu i jim důvěrně známá slovíčka, mizí na schodech hotelu.

Ještě ve dveřích pokoje se srazím s Kubešem, nesoucím si blaženě plnou náruč strun, které vyloudil v mé nepřítomnosti. Je mi jasné, že mě čeká perných čtrnáct dní. Hrozím mu pěstí a Kubeš peláší jako zajíc do svého pokoje.

K mé úlevě potom již nic zábavu až do ranních hodin nepokazilo.

Turné jsme nezačínali ve Varšavě, ale v Poznani. A tak jsme jezdili a hráli. Smokie se stali našimi dobrými přáteli a začínali si zvykat. Jen to odhánění dlouhonohých blondýnek jim jaksi nešlo od srdce.

Uprostřed zájezdu přichází řada i na Varšavu, kde máme mít koncert ve veliké Kongresové hale. Jako vždy přijíždím do haly mezi prvními a jdu připravit věci do šatny.

K mému překvapení sedí v šatně půvabná blondýnka s nekonečně dlouhýma nohama. Usměje se na mě mandlovýma očima a povídá česky: To je dost, Ringo... už jsem myslela, že se tě nedočkám!

Jé, kde se tady bereš? Marně vzpomínám, odkud tuto krásku znám. Po chvíli je mi jasné, že jsem ji nikdy neviděl. Co tady děláš, ptám se jí.

Přijela jsem se na vás podívat a taky na Smokie, dodává po malé pauze. No to mám radost, já jsem Ringo... podávám jí ruku. Monika, odpovídá a cudně přitom klopí zrak, jako kdyby říkala nějaké sprosté slovo.

Tu krásnou dívku nám seslalo samo peklo, no to máme kliku, myslím si, a hned začínám kout železo dokud je žhavé.

A kdepak bydlíš, Moničko, ptám se? No... ještě nikde, je to asi dvě hodiny, co jsem přijela, a hned jsem šla sem. Znovu cudně klopí zrak.

Jestli chceš, můžeš spát u nás, bydlíme v hotelu Europejski. Tato nabídka je jakousi zkouškou, zda si rozumíme a zda děvče ví, co chce. Zkouška dopadla dobře. No to bych byla moc ráda, kdyby tě to neobtěžovalo...

Ale kdepak, tak domluvino! Dej sem kufr a jako doma, Moničko. Do šatny přicházejí moji hudebníci a vida, že je v šatně české děvče, mají z toho velikou radost. Ta se ještě násobí, když jim říkám, že Monička s námi bude tři dny bydlet, neboť to je doba, jak mi sama sdělila, po které se může zdržet v Polsku. Jirka na mě lišácky pomrkává... no, Franto, však si rozumíme. Jirka, tedy druhý Jirka – Mamut, nevydrží s nervama, a přestože mě zná, přijde ke mně a povídá... doufám, že jsi kamarád, že nejsi sobec! Mamute, ty starej vole, jako bys mě neznal! Víš, že nemusím mít všechno pro sebe. Mamut je zjevně spokojen. Monička to všechno slyší, perfektně to chápe, ale tváří se jako vtělená nevinnost.

Table hra má holt věky přesně ustálená pravidla. Všichni vědí, o co jde, a obelhávají sami sebe. Jediný, kdo se nechová přirozeně, ostatně

jako vždy, je Kubeš. Převléká se hned do kostýmu, napařuje se před Moničkou, kroutí se jako kozel a hraje na sucho na kytaru laufy, sleduje přitom dívčin obličej, co tomu říká, jaký je on – Kubeš – sekáč! Cíví na ni jako tele a začíná hrát jakousi píseň od Uriah Heep a sladce zpívá...

To je vítaná příležitost pro kapelu a začíná útok na Kubeše.

A copak asi doma dělá jeho žena Marcela? Zdali je mu věrná jako on jí? A jak je Marcela skvělá holka, které by nikdo z nás nemohl být nikdy nevěrný, protože takovou ženu jen tak nenajdeš!

Kubeš se vzteká... vy volové... hleďte si svýho! Paroháči pitomí!

Přicházejí Smokie a zabydlují se ve vedlejší šatně. Zpozorují dívku a pod různými záminkami se chodí dívat k nám do šatny.

Pojď, Normane, představím vás... to je Monička... to je Chris Norman! Monička cudně klopí zrak, podává Normanovi ruku, který ji líbá. Monička je úplně vedle a má co dělat, aby tváří v tvář velikému a slavnému sólovému zpěvákovi udržela svěrač!

Je to Češka... hlásím Normanovi, který na mě vrhá pohled, ve kterém se zračí otázka, zda mi přestalo být jedno, jestli budu nebo nebudu nemocný. Je to Češka... přijela z Prahy!

Norman to pochopí a je vidět, že teď nám Smokie trochu závidíjí. V tom dostávám nápad. Teď je šance oplatit Britům jejich přátelství! Teď je šance zavděčit se jim! V nouzi poznáš přítele! Je mi jasné, co je mojí povinností.

Jdu vedle do šatny a povídám Normanovi... ty, Norman, nechcete to děvče? Ať vidíte, že jsme kámoši. Smokie mají velikou radost. Spencer mě objímá a říká: Ringo... ty jsi kámoš! Mám tě radši, nežli Ringa! V šatně Smokie rázem nálada stoupá nad bod mrazu.

Vracím se do naší šatny a povídám Moničce: Moničko, teď jsem si vzpomněl, sakra... že mě to nenapadlo dřív! Máme plné pokoje! Jsem já to ale hlava dubová! Prosím tě, nezlob se na mě... nechceš spát u Smokie? Ti mají volné apartmá...?

Monika se stěží ovládala blahem... no, když je nebudu obtěžovat! Ale kdepak... ujišťuji ji a rvu jí kufr vedle do šatny. Monička cupe za mnou šťastím celá bez sebe. Cudně klopí zrak.

Smokie jí nabízejí židli a věnují se jí s příkladným britským džentlmenstvím. Norman mi tiskne ruku a je evidentně dojat našim přátelstvím.

Ví, jak velkou oběť na oltář našeho přátelství pokládáme. Až přijedeš do Londýna, stokrát ti to oplatím, ujišťuje mě.

V naší šatně propuká bouře nevole: Ty vole! Co jsi to udělal? Pitomče! To jsme ji nemohli přenechat Smokie až zítra, vyčítá mi Schelinger. Nejvíce rádí Kubeš. Ty jsi pěkněj kapelník! Takhle se starat o kapelu! Dávám výpověď!

Ale Stando, víš dobře, že jsem to udělal kvůli Marcelu! To bys přeci nemohl tý svý holce udělat?

Nikdo se mnou nemluví. Naštvu se:

Bando mizerná! Smokie platit za nás, to jó! Struny dávat, to jó! Aparaturu půjčovat, to jó. Ale ukázat se jako kamarádi... to Čecháčkům nevozí. Kluci mlčí. Cítí, že mám pravdu, ale vidina vzdalující se společenské večerní události je naplňuje zármutkem.

Vydržte to, povzbuzuji je. Za týden jsme doma! Co maj říkat chudáci vězňové?

Je mi jasné, že moje gesto čistého přátelství mi dlouho neodpustí. Odjíždíme z Varšavy na další koncerty. Monička v autech se Smokie je stále středem pozornosti. Je obtížena dárky, které pro ni Britové kupují, a její oči se vyhýbají provinile Kubešovým žhnoucím pohledům, které říkají... však počkej! Ty budeš litovat... vyměnit velkého Kubeše za pitomé Smokie!

Třetí den ráno v Lodži se Monička loučí a odjíždí. Smokie ji vezou na vlak a stále jí líbají ruce.

Čtvrtý den ráno jdu na snídani a pozoruji u nás na patře neobvyklý shon. Manažér Smokie, zástupce Pagartu a inteligentně vyhlížející člověk v brýlích a s koženým kufříkem chodí z pokoje do pokoje. Vychází ztrápený a naštvaný Norman. Tak ti pěkně děkujem! Tos nám pomoh, povídá mi. Jsme všichni nemocný!

Je mi děsná hanba. Přisáhám, Normane, že jsem to nevěděl! Přisáhám! Norman kývá, ale je vidět, že jsem ho moc nepřesvědčil.

Za dveřmi jiného pokoje mi hrozí Silson... ty mizero! Zahanbeně pádím do svého pokoje. Tam už jsou moje máničky, které vědí, o co jde. Šťastně se usmívají... ty jsi ale lišák, povídá Jirka Schelinger, tys to věděl, vid? Ale kluci, přísahám vám, že nevěděl! Přisáhám! Nikdo mi nevěří. Díky! Ringo... zachránils nás, беру výpověď zpátky, povídá Kubeš.

Všichni jsou rádi. Mamut mě zve na snídani... pojď, kabrňáku, já to plátím!

Jsem z toho upřímně nešťastný. Proklínám Moničku. Až se vrátím do Prahy, zabiju tu mrchu! Potvora mizerná! Bestie!

Když se koncem týdne loučíme se Smokie, je vidět, že už mi odpustili. Normane, přijď do Prahy, zvu ho srdečně, ale vtom se zarazím, vida jeho pohled. Víš co, Ringo, přijď radši do Londýna!

Přijedu, Normane – a věř mi, že za to nemůžu... opravdu jsem to nevědě! V Praze zuřivě hledám Moničku. Vymetám pajzlové diskotéky, kam bych normálně nikdy nepáchnul. Konečně ji mám! Ty bestie! Ty couru! Cos nám to udělala za ostudu!!! Nadávky neberou konce. Mám ve vzteku takovou inspiraci, že některé si dokonce na místě vymýšlím. Nakonec Moničku ve velikém hněvu kopu do zadku. Monička pláče:... ale Ringo... já to nevěděla! Přisahám! A znovu propuká v srdceryvný pláč.

Ještě jednou ji nakopnu do zadnice... tak... to máš za Smokie. Tak a teď nakopni ty mě za to, že jsem byl takovej vůl a nevyrazil s tebou v té šatně dveře.

Monička mi ochotně oplácí kopanec a svěřuje se mi. Já to fakt Ringo nevěděla, to ten... a jmenuje známého pražského skladatele filmové hudby. On mi nic neřek a věděl to! Mizera!

Vyhýbej se britským ostrovům, radím Moničce a opouštím ji.

Asi po týdně potkávám dotyčného skladatele filmové muziky a říkám mu, jakou ostudu nám udělal.

Směje se. Tak vidíš, Ringo, povídá mi se šťastným úsměvem od ucha k uchu, konečně jsem proniknul do špičky světové pop music, né?

ZDRAVÍ NADE VŠECHNO⁴

Je nádherné zimní ráno. Okny hotelového pokoje ke mně proniká prudké slunce a v přenádherně vytopeném pokoji by nikdo nehádal mráz minus 28 °C, který je venku. Ležím rozvalený v posteli a vychutnávám ranní pohodu. Jsme v Charkově, dnes máme dva koncerty, první začíná v 17.30 hod. ve vyprodané hale, do které se vejde přes pět tisíc lidí. Ten

pocit mě těší, a tak si říkám, zda nám budou doma věřit, jak obrovské úspěchy jsme zde měli. Hovím si a začínám číst knížku.

Přichází Běďa Marušík, jen tak na kus řeči. Mluvíme o tom, že venku je neuvěřitelný mráz, jaký my u nás doma známe pouze z knížek. Jdu k oknu a dívám se na teploměr za oknem. Je to pravda, je už skoro třicet. Na Běďovi je znát, že mi přišel něco říct, ale leze to z něj jako z chlupaté deky. Běďa je slušnej kluk a nerad žaluje, ovšem jako vedoucí mé techniky má pocit spoluodpovědnosti. A už je to taky venku. Poslyš, Ringo, měl by ses podívat vedle na Mamuta. Potkal jsem ho na hotelové chodbě, jak táhne do pokoje basu šampaňského – a tak si říkám, že bys to měl vědět... nó kvůli dnešním koncertům, aby se nám ten vůl neožral, víš, jaká by to byla ostuda!

Jsi hodný, Běďo, že mi to říkáš, ale myslím, že si nemusíš dělat starosti. Je s ním na pokoji Kavale a ten na něj snad dohlédne. Vědí, že hrajem!

No, jak myslíš, povídá Běďa. Já jsem ti to hlásil, ty jsi kapelník, já ne! Běďa odchází s viditelným pocitem úlevy a rád, že splnil svoji povinnost. Odvedle slyším Mamutův zpěv a šumění vody, plnící vanu. Znovu se pohodlně rozvaluji a začínám zase číst.

Někdo znovu klepe. Přichází Honza Francl. Jen tak na kus řeči a jestli jsem se už díval na teploměr, jaký je venku děsný mráz.

Znovu vstávám, abych mu udělal radost, a jdu se dívat na teploměr. Je stále třicet stupňů mrazu.

Mám Honzu Francla moc rád. Tento zvukový mistr mé skupiny je dobromyslný medvěd, disponující neuvěřitelnou fyzickou silou. Jako většina dobromyslných siláků jí však nikdy nezneužívá. Pamatuji se, jak jednou, když mu vysadil motor u mikrobusu, posadil Běďu Marušíka za volant, tlačil ho z Berouna až do Prahy, a ještě přitom kouřil cigára. Honza Francl je mi také k dispozici jako kapelová garda.

Když bujnost mých hudebníků dosahuje vrcholu a vlídné slovo kapelníka už postrádá v pokročilé noční hodině autoritu, povolám gardu Francla a nechám roz dováděné hudebníky odnést proti jejich vůli do postele. Rád také chodím s gardou Franclem do neznámých hostinců nižší cenové kategorie, kde jeho pouhá přítomnost zaručuje náležitou úctu a soukromí. Garda má ruku, vlastně tlapu, jako moje hlava a nyní s ní nervózně uhlazuje svoji bujnou kštici.

I na Franclovi je znát, že třeskový mráz byl pouhou záminkou k návštěvě v mém pokoji, a že má něco na srdci. Po chvíli mlčení to z něj konečně vyleze. Nechci tě strašit, povídá garda, ale viděl jsem asi před půlhodinou Mamuta, jak si táhnul do pokoje bednu se šampaňským, a znáš Mamuta. Je tak blbej, že se ti klidně ožere před koncertem! Měl by ses tam jít podívat!

Jsi hodný, Honzo, že mi to říkáš, už to vím od Bédi, ale myslím, že si nemusíš dělat starosti. Je s ním na pokoji Kavale a ten na něj snad dohlédne. Vědí přece oba, že hrajem!

No, jak myslíš, povídá Honza. Já ti to hlásil, ty jsi kapelník, já né! Gardovi se viditelně ulevilo, a tak spokojen odchází, neboť splnil svoji povinnost a ví, že bude nasazen do akce, teprve až bude nejhůř.

Obracím se v posteli a odvedle slyším znovu Mamutův veselý zpěv, provázený zvukem vody tekoucí do vany a slyším, ostatně jako hosté ve všech patrech hotelu, jak Mamut bubnuje ve vaně paličkami o její šamotový rantl. Béda i Franci mi trochu ubrali klidu, a pravda, i moje důvěra v Kavaleho, který zabráni nejhůřšímu, není skálopevná. A tak se rozhoduju, že se půjdu na Mamuta podívat.

Jak si to tak rozmyslím a nechce se mi z teplé postele, usínám! Probouzím se asi za hodinu zvukem vody tekoucí do vany a veselým Mamutovým zpěvem, provázeným bubnováním na zeď.

Rychle se rozhoduju, že přeci jen půjdu zkontrolovat osobně stav věci, a oblékám se. Potom se mohu chvíli před obědem projít!

Vcházím do pokoje Mamuta s Kavalem. Kavale leží v posteli v ušmudlaných spodkách a čte si nějaký ruský časopis, vlastně si pouze prohlíží obrázky, poněvadž rusky z nás umí nejhůře. Přesto mluví na každého, domnívaje se, že ruský jazyk vznikne, když bude mluvit slovensky a ke každému slovu přidá příponu sja anebo itě.

Co dělá Mamut, povídám Kavalemu? Ten vůl je už od sedmi ve vaně. Chlastá tam šampaňský a když mu vystydne voda, což už se stalo nejméně dvacetkrát, vytáhne zátku a napustí si novou – horkou! A to na něj nemůžeš dohlédnout, aby se nám neožral, povídám mu?

Ále, vždyť na něj dohlížím, povídá znechuceně Kavale, otáčeje se přitom ke mně zády, přičemž mám možnost pokochat se pohledem na vše, čím Kavaleho příroda obdařila, neboť Kavaleho spodky

po čtrnáctidenním nošení ztratily kromě své barvy i původní tvar, čímž zcela pozbyly svého účelu. Odvracím se, protože jsem estét, a vstupuju k Mamutovi do koupelny. Mamut leží rozvalen ve vaně, na sobě má bílou dederonovou košili, ve které má hrát, v jedné ruce paličku, v druhé poloprázdnou láhev od šampaňského, a směje se na mě.

Čau, šéfe, volá, chceš si dát loka?

Né, díky, Mamute... povídám. Myslím, že bys toho měl nechat, víš, že hrajem! Počítám přitom prázdné lahve v bedně. Jedna dvě tři... a čtvrtou má v ruce. No nazdar!

Svlékám stále bubnujícímu Mamutovi bílou košili a věším ji nad ústřední topení. To se mu nelíbí!

Bude mi zima na záda, povídá.

Ále, jen už polez ven, říkám mu a rvu ho do postele.

Co blbneš, vždyť už je ráno, blábolí Mamut a nechce v ní zůstat. Lež! Nebo ti dám přes hubu, vyzývám ho mírně, což působí na Mamuta přesvědčivě, takže zůstává nakonec v posteli. Spokojen se svým konáním odcházím z pokoje. Dej na něj prosím tě bacha, povídám Kavalemu, snaž se hledět jinam.

Bez obav, šéfe, povídá Kavale, já ho ohlídám.

Vracím se do svého pokoje, беру si kabát a chystám se ke zdravotní procházce. Aspoň ochutnám pravou ruskou zimu – těším se.

V recepci vidím, jak děžurná rovná do přihrádek noviny. To jsou se sivódna, povídám? Da, da, říká bába a nabízí mi Murzilku.

Vtom zahlédnu v balíčku Rudé právo. Ja chaču éto, povídám a kupuju si Rudé právo. Da, da inostráněc, bručí si bába a vrací mi drobné na rubl. Jdu pomalu ke dveřím hotelu a dívám se do novin. Slavia–Sparta 1:1, a safra, zase jsme uhráli bod, mám radost a čtu si průběh zápasu. To se budou kluci divit, kde jsem vzal novinky z domova! Během čtení však najednou zjišťuji, že jsem na tom zápase byl. Dívám se na přední stránku a vidím kombajny, sekající obilí družstevních lánů. Čtu – bitva o zrno začíná...!

No, nevadí, prodám je Kubešovi jako čerstvý tisk, alespoň bude leg-race! Vycházím nejprve jednoduchými a potom točitými dveřmi ven z hotelu. Je děsná zima. Tak děsná, že mám pocit, jako bych neměl nic na sobě. Ale co, jsem nějaký sportovec, né, ostatně nepůjdu daleko, jen

se tak projdu po čtvrti a hned se vrátím na oběd. Ujdu asi dvacet kroků, nejsem ještě ani na rohu hotelu, a mráz je tak děsný, že se to nedá vydržet.

Tesilové kalhoty mi přimrzají k noze. Safra, říkám si, to je ale síla. Strnu mrazem jako panák. Kolem choděj Rusové, smějou se, kouřej papirosy, bavěj se mezi sebou, jako by mráz vůbec neregistrovali.

Vlasy neuschlé z vany mi zmrzly a píchaj mě do krku. Mažu zpátky do hotelu.

Moróz – moróz, směje se bába v recepci vidouc, že jsem úplně vyřízený. Jó, moróz jako kráva, povídám česky a vracím jí Rudé právo. Na, tumáš... padárok, říkám jí a bába vrací noviny do prodejní rubriky.

Na schodech do patra potkávám Standu Kubeše s Bědou a Jirkou Schelingerem, říkají, že jdou jen na malou zdravotní procházku před obědem. Nechodte kluci nikam, radím jim, je tam tak děsná zima, že jsem udělal asi dvacet kroků a musel jsem se vrátit.

To vyvolá výbuch smíchu, zvláště u Kubeše. To musíš mít tady, ukazuje si Kubeš na hlavu. Podívej... jeden svetr, druhý svetr a ještě pulover! Koukám na Schelingerovu jeansovou bundičku. Jirko, zmrzneš!

Co bych mrznul, bunda je dvojité a mám svetr, košili a ještě triko! A nejsme srabi, víš, dodává Kubeš jakoby z legrace, ale já vím, že to ten blbec myslí vážně.

Tak na to si tedy počkám: sedám si v hotelové hale do křesla. Cestou ke dveřím zpozoruje Kubeš v novinové zásuvce Rudé právo a hned si ho kupuje. No to si počteš, hochu, myslím si, zajímavé zprávy z letošních žní! Jsem zvědav, kolikrát je ta bába znovu prodá? Pozoruji siluety kluků, jak vycházejí z hotelu, a prosklenou halou vidím, že se zastavují na stejném místě jako já. Jedna z postav poskakuje a šermuje kolem sebe rukama. Náhle se všichni tři vracejí zpátky.

Tak co, nechali jste si něco v hotelu, povídám a směju se.

Ty vole, tam je tak strašná zima, že nám přimrzaj džíny!

Vždyť jsem vám to povídal, konstatuji uspokojeně a jdu s klukama do svého pokoje.

Domlouvám se s nima, že půjdeme společně na oběd, jen co ještě zajdu zkontrolovat Mamuta. Klepu na dveře, nikdo se neozývá. Asi ještě usnuli, říkám si a chci spokojeně odejít, když zaslechnu veselý zpěv.